

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

E L A E . H .

Iantă-mă
că te-am
iubit

Libris
EDITORIAL
Brașov 2020

Cuprins

| | |
|-----------------------|-------|
| Prolog | · 7 |
| Capitolul 1 | · 15 |
| Capitolul 2 | · 21 |
| Capitolul 3 | · 29 |
| Capitolul 4 | · 37 |
| Capitolul 5 | · 45 |
| Capitolul 6 | · 51 |
| Capitolul 7 | · 61 |
| Capitolul 8 | · 71 |
| Capitolul 9 | · 79 |
| Capitolul 10 | · 85 |
| Capitolul 11 | · 97 |
| Capitolul 12 | · 117 |
| Capitolul 13 | · 127 |
| Capitolul 14 | · 133 |
| Capitolul 15 | · 143 |
| Capitolul 16 | · 153 |
| Capitolul 17 | · 163 |
| Capitolul 18 | · 171 |
| Capitolul 19 | · 183 |
| Capitolul 20 | · 195 |
| Capitolul 21 | · 203 |
| Capitolul 22 | · 213 |
| Capitolul 23 | · 229 |
| Capitolul 24 | · 237 |
| Epilog | · 245 |
| Scrisoare terapeutică | · 249 |
| Mulțumiri | · 255 |



Prolog

Era târziu în noapte...

Orașul răsufla greu, îmbolnăvit de oamenii care uitaseră că are și el un suflet. Frumusețea lui pălea sub mormanele de ziduri groase, construite parcă la infinit spre cer. Ele ascundeau, în tăcere, mii de oameni și tristețile lor pierdute, hoinare pe străzi. Era pustiu. Abia zăreai vreun om alergând, încercând să prindă vreun RATB nocturn către casă sau către joburile de două parale cu schimburi de ture. Doar că, din păcate, pentru Feli care se pare că nu știa când gândurile proprii dau năvală, când sinele țipă de durere și disperare, când sângele țâșnește prea pruternic prin venele rodiate de atâtea dezamăgiri, nimic nu te poate ajuta să te refugiezi într-un loc promis singur. Feli se plimba pe străzile „preapline” din oraș... pline de gânduri, de oameni fugind ori chiar de timp țipând neputincios a gol.

— Orașul ăsta ne sufocă, ne ia și ultima fărâmă de singurătate, își spuse ea cu sufletul căzut pradă.

Era agitată și se plimba de colo – colo ca un pion pe o tablă de șah.

Prea multe decepții, prea multe momente de solitudine, prea multe amăgiri și prea puține clipe de fericire avuseseră să schimbe fata asta, din școlărița de nota zece în femeia de doi bani care era acum. O viață plină de singurătate și de suferințe, ce lăsaseră adânc imprimate pe sufletul și trupul ei, cicatricile dureroase. Îmbrăcată ca o cerșetoare, cu părul prins într-un coc rebel, se trezi gesticulând de una singură.

— Asta e, eu am greșit! Pur și simplu am investit în ceea ce nu trebuie. E cazul să fac ceva, să schimb viața asta atât de mizeră. E cazul să găsesc un job. În definitiv, nu pot rămâne veșnic la mila lui Max sau a mamei. Întreaga viață dedicată educației dusă pe apa sâmbetei...

Feli fusese rodul unei iubiri de tinerețe a mamei sale, care nu se mai căsătorise niciodată după ce o adusese pe lume la doar 18 ani. Mama ei, o studentă eminentă a Facultății de Chimie, pe care o începuse la puțin timp după ce Feli împlinise un an, pierduse cumva printre cărțile mari și groase sentimentul matern. Feli fusese crescută de bunici de la vârsta de un an. Odată cu vârsta, pe la vreo șapte ani, când mama ei prinsese un job bun în cadrul Institutului *Ana Aslan*, o înscrisese pe Feli la școala din cartierul bucureștean unde locuia încă din

timpul facultății. Suferise enorm după despărțirea de bunici și se simțea o străină alături de femeia pe care o știuse de mamă doar de sărbători și din apelurile telefonice săptămânale. Ușor – ușor însă, mama ei reușise cumva să o integreze pentru o perioadă scurtă într-un grup de fete de vârsta ei, pe care le mituia cu dulciuri pentru a veni în fața blocului lor și a se juca cu micuța ei Felicia, cam sălbătică pentru gusturile copiilor din capitală. Nu fusese niciodată o fetiță populară în rândul colegilor și prietenilor ei până aproape de liceu, când era eleva eminentă ce își ajută colegii să copieze de pe foile ei pe la lucrările de control. Nu avusese prietene prea multe și prefera mai degrabă să stea în preajma colegilor băieți vorbind despre diverse lucruri mai interesante și de „oameni mari”, serioase, așa cum le considerau ei.

Când fata ajunsese în clasa a XII-a însă, mama ei primise un job din partea unei companii de produse cosmetice din Paris. Și, fără să stea pe gânduri, două săptămâni mai târziu, scotea pe ușă valiza ticsită cu cărți și câteva haine.

— Să fii cuminte și să înveți, ai înțeles? Și, mai ales, să nu te prind că umbli cu băieții. Vezi bine ce greu este să crești un copil din flori! îi reproșa ea sub masca cuvintelor aruncate printre lacrimi, în timp ce o sărută pe frunte.

Fusese un copil din flori căruia îi lipsiseră cu desăvârșire dragostea și bucuria unei familii, odată

ajunsă pe meleaguri bucureștene. Și-ar fi dorit să mai aibă și ea frați sau surori cu care să meargă de mână pe stradă când era copil. De multe ori, și-ar fi dorit să aibă și un tată care să o învețe să meargă pe bicicletă în locul bunicului sau care să o dea în leagăn așa cum văzuse la colegile ei prin parc. Își dorise și ea bucuria copiilor de vârsta ei, în toate momentele și etapele vieții prin care trecuse. Dar își dorise și... atât. Nu simțise niciodată invidia sau ura. Dumnezeu o înzestrase cu un suflet pur ca al bunicii, așa îi spunea mai mereu bunicul... și tot Dumnezeu îl adusese în viața ei pe Max, „fratele” ei mai mare, care își pierduse mama și sora răpuse de cancer, iar tatăl în ștreangul de sfoară legat de tavan. Îl cunoscuse într-o vineri seară când mersese în parc ademenită de niște fete din clasele mai mari. Avea doar zece ani pe atunci și fetele îi promisese că în parcul acela există tați care sunt în căutare de fiice. Așa că mersese cu ele din disperarea de a găsi palpabil ceea ce nu putea simți decât în vise, dar nu găsise niciun tată. Fetele râseseră de ea și o arătau cu degetul, numind-o apoi „țărancă orfană”. Nu doar că nu își găsise tatăl, dar pierduse și alte ființe ce, nu cu mult timp înaintea batjocoririi, păreau să îi înțeleagă suferința. Era un parc cu totul nou pentru ea, așa că nu avea nicio idee cum să ajungă acasă. Se așezase pe o bancă și începuse să plângă în hohote. O durea ceva în interior, ceva ce nu putea descrie. O duruse de multe ori în viață locul ăla, dar niciodată atât de aspru ca acum.

Max traversa parcul împreună cu un grup de prieteni de la aceeași școală. O auzise plângând și se rezezise către ea.

— De ce plângi, fetițo? Ai pățit ceva? o întrebase el în timp ce se așezase lângă ea pe bancă.

— Niște fete m-au adus aici și nu mai știu cum să ajung acasă. Mi-au zis că oricum sunt o țărăncă orfană, așa că nimeni nu o să mă mai caute... îi spunea ea în hohote, acoperindu-și fața cu mâinile ei mici și delicate. Motorul pierderii se zvârcolea în interiorul ei, amenințând înfricoșător ca o să-i răpească și singurele ființe pe care le mai avea: mama și bunicii.

Și el era orfan, dar crescuse alături de mătușa mamei sale, în capitală, de când tatăl lui decisese să se alătore celor din cer.

— Nu ai frați? o întrebă Max duios.

— Nu! Sunt doar o fetiță din flori, așa zice mama. Tu știi ce înseamnă asta?

Max o luase în brațe și o mângâie cu milă pe spate.

— Adică miroși tot timpul frumos, așa, ca niște flori, îi răspunse el cu zâmbetul pe față. Dacă vrei, de acum eu sunt fratele tău. Ce spui?

Fața ei se înseninase dintr-o dată.

— Chiar vrei?

— Sigur că da. Oricine ar vrea să fie fratele unei flori frumos mirositoare. Cum te cheamă?

— Feli, sări ea de pe scaun zâmbind sincer. Uraaa, nu mi-am găsit un tată, dar am găsit un frate, sărea ea în uniforma albastră de școlăriță. Și poți să-mi aduci înapoi și pe mama și pe bunici?

— Desigur! Am să mă asigur că ajungi înapoi acasă, îi răspunse el încrezător și fericit.

În drumul spre casă, Feli își apropie sfios degetele fragede de mâna lui Max. El o privi surprins, dar înțelese că acest gest îi aduce ei puțină siguranță, așa că îi strânse puternic degetele într-ale lui și merse către adresa indicată de copilă.

— Știi, întotdeauna mi-am dorit să am un frate cu care să merg de mână la școală așa ca în desenele animate. Copiii fac des asta la televizor, îi mărturisi ea fericită.

Și de atunci, în fiecare dimineață, Max o aștepta în fața blocului pentru a o duce la școală de mână, iar la terminarea orelor să o însoțească până acasă. Aflase că fata care o numise „țărancă orfană” era dintr-o clasă mai mică decât el și era exact fata de care era îndrăgostit. O iubea însă atât de tare pe Feli, încât, ca să o răzbune, spusese tuturor băieților din liceu ca acea fata este jumătate femeie, jumătate bărbat. Chiar dacă asta distrusese orice speranță ca el să mai poată fi vreodată lângă ea. În definitiv, cum ar fi putut să mai iubească o fată care îi rănise sora așa de tare?!

Anii trecuseră și viața își urma cursul. Nu o întrebasese niciodată viața asta egoistă dacă e gata să treacă în alte

etape sau dacă ar vrea să mai poposească puțin. Își vedea strict de drum, precum un tren de mare viteză ce trebuie să ajungă la destinație la oră fixă.

Mama ei își dorea să o pregătească pentru la Facultatea de Medicină sau măcar cea de Chimie, dar Feli ura chimia încă din generală. Probabil și pentru simplu fapt că îi răpise mama pentru tot restul vieții ei. Având o pasiune pentru cifre, avea să aleagă mai târziu Facultatea de Comerț, deși era talentată și la literatură. Adora să citească și uneori participa chiar și la concursuri de creație pe care le câștiga detașat.

„În unele momente sunt femeie, în altele mă transform într-un copil credibil și naiv. Iubesc copiii. Atât de mult încât uneori mă pierd printre ei. Niciodată nu mă pot abține să nu le zâmbesc. Îmi place să îmi beau cafeaua dulce și cu mult lapte. Dimineața, mereu mai stau o jumătate de oră în pat după cesună alarma. Mă pun în pat târziu, când toată lumea doarme. Și asta pentru că atunci aud mai bine gândurile ascunse. Când citesc sau scriu sunt în lumea mea.” – cam așa se descria ea în diverse creații.



Timpule, timpule, unde alergi
Încotro te-ndrești, încotro mergi?!
Aș vrea s-ai puterea trecutul să-l ștergi
Să poți să-l acoperi cu o mare de cergi.

Capitolul 1

Timpul zboară, alungând durerea și trezind speranța care, mângâiată de puterea clipei, crește tainic, asemenea unei flori...

După luni de încercări, în sfârșit primise un interviu pentru un job nou. Nu ajunsese în domeniul dorit, dar, până la urmă, anunțul menționa clar „asistent manager”, deci, cum ar veni, mâna dreaptă a managerului sau – de ce nu? – managerul fără drept de semnătură, se gândise ea. Clar, nu avea să fie vreo secretară ce trebuia să răspundă la telefoane sau să facă niște cafele, nu de alta, dar ea ura apelurile mai lungi de trei minute, cafelele în cești pentru degete de păpuși sau orice altă pretenție sofisticată ce ar fi împins-o dincolo de limitele ei prea directe și prea lipsite de viclenia și trăsăturile unei femei mironosițe.

Ajunsă în fața unei clădiri nou construite, se uită lung la scările de un roșu închis.

Cu speranță în suflet, urcă lipsită de încredere treptele ce păreau a fi ridicarea ei din lipsuri financiare și chiar din frustrarea pe plan profesional. Avea să facă tot ce îi stătea în putință pentru a fi mai bine, pentru a reuși. Avea să plece de jos, rugându-se neîncetat și muncind din greu pentru a-și atinge țelurile.

— Am venit pentru postul de asistent manager? spuse ea zâmbitoare la recepție.

— Numele dumneavoastră, vă rog, îi răspuse o domnișoară drăguță, din spatele unui birou înalt.

— Feli! Felicia Rădulescu! se corectă ea mai apoi.

— Etajul 15! Ieșiți din lift și mergeți pe partea dreaptă, apoi veți găsi o ușă în capătul holului. Acolo o veți întâlni pe secretară și ea vă va îndruma. O zi bună! Mult succes! îi spuse amabil domnișoara blondă cu sâni descoperiți.

Telefonul suna de zor și încerca disperată să îl găsească, în timp ce liftul cobora spre parter. Ușile se deschiseră, iar ea apăsă butonul cu numărul 15 și se rezemă de zid, ducându-și cu nerăbdare telefonul la ureche.

— Bună, Max! Am ajuns la interviul de care îți spuneam.

— Îți țin pumnii! Simt că de data asta vei reuși. Încearcă doar să fii sinceră și să ai încredere în tine. Eu am, nu ai uitat asta, nu-i așa? întrebă Max de la capătul celălalt.